

DIARI DE SESSIONS DE LA **COMISSIÓ D'ASSUMPTES SOCIALS** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL PM 1094-2011

Fq.Con.núm. 33/27

XI legislatura

Any 2025

Núm. 60

Presidència
del Sr. Ares Fernández i Lombardo

Sessió celebrada dia 27 de novembre de 2025

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

PROPOSICIONS NO DE LLEI:

- 1) RGE núm. 5700/25**, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a adequació a l'accés a l'IES Can Balo per als usuaris d'Es Pinaret. 790
- 2) RGE núm. 7728/25**, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, per l'augment de les ràtios de professionals tècnics en cures auxiliars d'infermeria i tècnics d'atenció sociosanitària a les residències de la Xarxa Pública d'Atenció a la Dependència de les Illes Balears. 794
-

EL SR. PRESIDENT:

Bones tardes, senyors diputats i senyores diputades, si poden seure al seu escó, per favor, i començaríem. Sí? D'acord. Començaríem la sessió d'avui i, en primer lloc, els demanaria si es produeixen substitucions.

LA SRA. FORNAS I MUNAR:

Sí, Maria de Lluc Fornas substitueix Maite Torrent.

EL SR. PRESIDENT:

Qualque substitució més?

EL SR. PITALUGA I IVORRA:

Sí, Sr. President, Àlex Pitaluga substitueix Irantzu Fernández.

EL SR. PRESIDENT:

D'acord, moltes gràcies. L'ordre del dia d'avui consisteix en el debat de les proposicions no de llei RGE núm. 5700 i 7728/25.

1) Proposició no de llei RGE núm. 5700/25, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a adequació a l'accés a l'accés a l'IES Can Balo per als usuaris d'Es Pinaret.

En primer lloc, passam al debat de la Proposició no de llei RGE núm. 5700/25, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Per a la seva defensa té la paraula la Sra. Fornas.

LA SRA. FORNAS I MUNAR:

Gràcies, president. Avui duim a aquesta comissió una proposició no de llei que va molt més enllà de les sigles i les diferències polítiques, parla del millor que pot fer una societat, donar segones oportunitats, creure en la reinserció i apostar pel futur dels nostres joves.

La iniciativa que presenta el Grup Parlamentari Popular té un objectiu molt clar i necessari, adequar un accés segur i controlat que permeti que els menors del centre socioeducatiu Es Pinaret, en règim d'internament tancat, puguin assistir de manera presencial a l'IES Can Balo per dur-hi a terme la seva formació en millors condicions.

I, per què és tan important? Perquè el nostre sistema judicial juvenil no entén l'internament com un càstig purament punitiu sinó com un procés educatiu orientat a la reinserció social basat en la formació amb el suport psicològic i l'acompanyament integral dels joves. Aquests joves no són només nombres ni expedients, són persones que travessen un moment difícil, però que tenen tot el dret a refer la seva vida, i com a institucions tenim el deure d'oferir-los oportunitats reals perquè això sigui possible.

Sabem que aquest IES i Es Pinaret mantenen una col·laboració estreta des de fa anys. Actualment, els joves en

règim obert i semi obert ja acudeixen presencialment a l'institut, mentre que el professorat s'ha de desplaçar fins al centre per atendre els menors en règim tancat. Aquesta situació, però, no és la més adequada, ni des del punt de vista pedagògic ni organitzatiu.

El que proposam és una mesura senzilla, sensata i necessària, habilitar un accés adequat, segur i controlat perquè també aquests joves puguin formar part del dia a dia educatiu de l'institut, en un entorn més normalitzat, integrador i propici per al seu aprenentatge. No parlem de rebaixar seguretat, sinó justament de millorar-la, de regular millor els accessos, de prevenir incidents i de crear unes condicions més òptimes tant per als alumnes com per als professionals que hi fan feina.

La reinserció no és una paraula buida, és una política pública que funciona quan hi ha recursos, voluntat i infraestructures adequades. I està més que demostrat que l'educació és una de les eines més potents per evitar la reincidència i rompre el cercle d'exclusió social. Invertir en aquests joves és invertir en seguretat, en cohesió social i en futur, és ajudar-los a adquirir habilitats, autoestima i projecte de vida, és evitar que tornin allà mateix.

Des del Grup Popular plantejam aquesta PNL des d'una mirada oberta, constructiva i integradora. No és una proposta contra ningú, sinó a favor de tots, dels joves, dels educadors, de les famílies i de la societat balear en el seu conjunt. Per això, vull fer una crida sincera a tots els grups d'aquesta comissió, aquesta iniciativa no té un color polític, té sentit comú, rigor i sensibilitat social. Té vocació de consens. No impulsam una simple obra, impulsam una millora estructural que reforça el model de justícia juvenil basat en l'educació, la responsabilitat i les segones oportunitats.

Estic segura que tots compartim aquesta preocupació pel futur dels nostres joves, especialment dels més vulnerables, i també que coincidim que l'educació és la millor eina de transformació social. Per això, avui tenim aquesta oportunitat d'enviar un missatge clar i unànim, que aquest parlament aposta per una reinserció real, segura i digna, que confiam en la capacitat de canvi, que prioritzam l'acompanyament, la prevenció i l'educació abans de l'exclusió. Aprovar aquesta PNL per unanimitat seria una mostra de responsabilitat política i de compromís col·lectiu. Seria dir a aquests joves: "no us deixam enrere, confiam en vosaltres i volem que sigueu part activa d'una societat millor".

Acab recordant que cada porta que obrim amb responsabilitat pot significar una vida que es redreça, i avui obrim no només una porta física sinó una aporta d'esperança. Per això, us convid a donar suport a aquesta PNL i fer-ho des del consens, el diàleg i la convicció compartida que educar també és protegir i construir un futur.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Fornas. El Grup Parlamentari Socialista ha presentat un seguit d'esmenes i per a la seva defensa té la paraula el Sr. Lamin.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Moltes gràcies, president. Bones tardes, senyores i senyors diputades. En primer lloc, voldria donar les gràcies a la Sra. Fornas i al Partit Popular per haver presentat aquesta iniciativa que ens permet tornar a posar en debat un col·lectiu i uns serveis que tots convindrem que són essencials. Crec que a aquesta comissió ja és la tercera iniciativa que parla sobre la necessitat d'avançar en la millora i en la dignificació del sistema de justícia juvenil i de protecció dels menors, que en aquest cas són subjectes d'una mesura de justícia juvenil.

Sense cap dubte ni un, Sra. Fornas, compartirem que quan parlem de millorar els sistemes de protecció parlem, efectivament, de l'educació com la millor eina no només de progrés sinó d'oportunitats i de drets per als infants, sigui quina sigui la seva circumstància i el moment vital en què es trobin. Perquè, efectivament, la justícia juvenil, el seu primer objectiu és garantir i sobretot fer efectiu l'interès superior del menor, perquè que tu estiguis amb una mesura judicial no vol dir que t'hagin de repudiar ni socialment ni molt manco educativament, perquè el que volem és que aquesta persona mantengui precisament aquests vincles, aquestes oportunitats i aquesta projecte vital on l'educació és una eina fonamental no només per aprendre i poder redreçar aquelles conductes que hagin pogut donar peu a aquest delicte, perquè al cap i a la fi són allà per un mesura judicial. Per això precisament, perquè pensam que el que es demana no és una obra, una simple obra, i nosaltres compartim que així s'hauria de considerar.

Li he de dir, em sap greu haver-li de dir, però li he de dir, és a dir, aquesta PNL és com moltes de les que ja ens té acostumats el Partit Popular, que ens du aquí bones intencions, qüestions que són de projecte, que no faria falta ni que venguessin a aquest parlament perquè vostès gestionen i vostès tenen ara la potestat de poder-les executar, però bé, ja que ens donen l'oportunitat de poder dir allò que no funciona i allò que sí que és millorable, que sí que ens fan arribar els sindicalista, les mateixes entitats, les persones. Per això, i amb aquest ànim també constructiu de no deixar ningú enrere i d'obrir portes d'esperança a aquests infants, hem presentat un parell d'esmenes que són no tant modificació sinó d'avançar en aquests drets i en aquestes necessitats que compartim.

La primera va en la necessitat de recuperar el centre Es Fusteret, que fa temps que està tancat, que en teoria es va tancar per fer una millora d'adequació. Aquest govern, la Sra. Cirer en el seu moment va dir que hi havia una idea de donar-li un ús, de fer-hi unes obres de millora i tal, està tancat, i això també és privar aquests joves de serveis que podrien estar al seu abast i garantir-ne..., per això demanam que es facin les reformes d'ampliació que s'havien de fer i, sobretot, que es garanteixi que aquest centre no romangui ni un dia més tancat. Perquè això també és privar a aquests joves d'un servei i d'oportunitats.

En segon lloc, convindrem que l'objectiu d'aquests joves és que puguin complir la mesura, però que una vegada que hagin acabat aquesta mesura puguin transitar cap a la vida adulta, qui ho hagi de menester, amb les màximes oportunitats. Per això, la xarxa d'emancipació juga un paper fonamental. No és res de nou, és una reivindicació. Crec que en aquests dos anys i atesa

la gestió d'aquest govern que cada vegada tenim més joves, ja sigui del sistema de protecció o del sistema de justícia juvenil, que esperen precisament aquesta oportunitat, si vostès volen donar una oportunitat, sí que tenen entre les seves mans poder fer aquesta obra que s'hagi de fer, ens pareix perfecte que es faci, però que es faci si no s'ha començat ja a fer, que no fa falta que aquest parlament validi cap obra ni cap inversió, perquè vostès estan governant i tenen els recursos i tenen les eines per poder-ho fer.

Dit això, una altra eina que tenen és poder assegurar que aquests joves, una vegada que acabin, puguin transitar cap a aquesta vida adulta podent tenir una oportunitat i no deixar-los enrere, com es fa ara, que hi ha centenars de nins, joves que estan en llista d'espera per una plaça d'emancipació i això sí que és un problema. L'educació, l'hem de garantir, però també hem de garantir que aquests joves tinguin un espai on poder desenvolupar el seu projecte de vida si així ho necessiten.

I, en tercer lloc, convindrem que quan parlem de dignitat, d'obrir portes d'esperança, d'oportunitats..., ho hem de fer generant i complint amb els treballadors i les treballadores.

Sra. Fornas, jo crec que és la quarta esmena que present en aquest sentit, el Govern de Marga Prohens es va comprometre amb els treballadors de la Fundació S'Estel que se'ls pagarien passat l'estiu... abans de l'estiu, després passat l'estiu, les millores salarials que s'havien pactat. Encara ara no saben res d'això. I creim que si aquest acord, si aquesta millora...

EL SR. PRESIDENT:

Ha de finalitzar, Sr. Lamin.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

... està dins l'agenda -vaig acabant, Sr. President- del Govern de Marga Prohens, que es faci efectiu abans que acabi l'any. Això també és enviar un bon missatge als treballadors, que també són importants.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Lamin. Passam al torn de fixació de posicions. Per part del Grup Parlamentari VOX, ... no... no intervindrà. Per part del Grup Parlamentari MÉS per Mallorca, intervén la Sra. Carrió.

LA SRA. CARRIÓ I PALOU:

Moltes gràcies, president. Miri, Sra. Fornas, a mi em costa molt fer l'exposició de opinió d'aquesta PNL perquè vostè la vesteix d'un ritual de pompons, però parla de l'accés, d'una porta. És clar, em resulta difícil que vostè vinculi tota l'argumentació, totes les coses que s'han de fer per a la incorporació i faci tres anys!, és a dir que estiguem al tercer any de legislatura i, si és tan important, per què no han posat la porta? O sigui, per què tarda tres anys aquest govern, en una cosa tan transcendental, a posar una porta o unes reixes.

És clar, a mi em sorgeixen moltes hipòtesis: la primera és que ja deuen tenir les portes o les reixes a Pinaret i que per això ara fan la PNL, perquè això és el *modus operandi*, i he pensat: “Ah!, ja la deuen tenir, ara presenta la PNL, l’aprovaré i passat demà la posen”.

Llavors, he pensat: “Per què hem d’utilitzar una PNL per al Pla de millores de les infraestructures dels centres de justícia juvenil?”, que, és clar, devora la porta hi havia un pla de millores de quasi 2 milions d’euros planificats en tres anys, i jo em deman: “I què n’han fet vostès d’aquest pla de millores?”, perquè les millores són continuades, eh?, no val allò dels vuit anys que si no ho fet... És a dir, el centre de Pinaret té una despesa en millores constant, permanent i eterna, governi qui governi.

I, és clar, a mi què em resulta transcendental? Miri, a mi em resulta transcendental haver planificat, executat i obert l’IES Can Balo, que no existia. Això em resulta transcendental. I també em resulta transcendental haver convertit l’IES Can Balo en un centre d’ensenyament especial i exclusiu, i dotar-lo de la seguretat jurídica que requeria dintre l’educació per poder tenir un equip estable de professors, que tampoc no existia. Això em pareix transcendental.

I, què li diré?, idò, és clar..., idò faci el passadís, cap problema, però llavors també em dirà: “Haguessis fet esmenes”. Dic: “Home..., idò no sé què dir-li”, perquè, és clar, habilitar un accés, igual que canviar les rajoles de l’accés a Pinaret, per exemple, que va ser una obra que es va fer recentment o canviar la porta que va utilitzar aquell menor per fugar-se, en pegar-li una potada, la varen canviar, també s’ha fet recentment; fer una habilitació d’un canvi de reixes vinculades al pati de Quatre Pins, que també s’ha fet recentment. Venc a dir, és que... no ho sé.

I si vostès consideraven que això era tan transcendental..., que jo li diré que no sempre la decisió del perquè no surt un menor del centre de Pinaret és perquè es consideri que no hi ha un accés segur, perquè de vegades la decisió tècnica és que no surti, per altres motius, vinculats a altres variables.

Per tant, faci’l, em pareix bé, però... també podria haver inclòs finalitzar tota la zona de la cuina per poder instaurar tota la part d’FP de cuina, que també és interessant. No ho sé..., a mi m’angoixa... segons quins moments, fins i tot, lligar temes -i vaig acabant- lligar temes tan transcendents amb propostes tan limitades.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Carrió. Per part del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la Sra. Gomila.

LA SRA. GOMILA I LLUCH:

Gràcies, president, no intervindré.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Gomila. Té la paraula el Sr. Agustí Buades.

EL SR. BUADES I RUL·LÁN:

Gràcies, president. Jo no entenc aquesta PNL, la veritat, ho sent molt, però és que no la entiendo. Cuando yo era el gerente de Es Pinaret hice una obra de reforma de Es Pinaret de 9 millones de euros, donde transformé todo Es Pinaret después de cuarenta años de no haber tocado ni un solo ladrillo, una reforma integral con 50 menores dentro, donde se amplió una de las zonas y se construyeron dos aulas -dos aulas- nuevas, equipadas para dar asistencia educativa.

Claro, lo que no entiendo ahora es que al lado han hecho un instituto de estudios, el IES Can Balo, y esta mañana he ido a Google, he ido a IB3, una entrevista que hicieron a la directora, ¡Hombre, Nuria!, si era mi psicóloga cuando yo estaba..., ahora es la directora del IES, muy buena persona, no tengo nada que decir. Pero, ¿qué es?, ¿para reintegrar a chavales con régimen cerrado?, que es bastante peliagudo el tema, ¿vale?, ¿para que crucen un pasillo y vayan a otro edificio?, ¿y eso les ayudará en algo?, ¿eso les aportará algo? Yo, la verdad, lo dudo. Lo dudo.

O sea, la reinserción es que salgan, que el equipo técnico valore que alguien con un régimen cerrado esté, después de haber pasado por lo menos seis meses -seis meses- sin salir del centro, y después valorado... poco a poco se va acompañado por un educador, por un EMO, o por un educador del mismo Pinaret a buscar trabajo, al instituto y tal, y se vaya insertando poco a poco en un instituto fuera del recinto de Pinaret, porque si la reinserción es pasar de dos aulas que yo hice, ya no sé si existen o no existen, no lo sé, ya hace quince años de eso, a que cruce una puerta y vayan al edificio de al lado donde estaba la extinta Conselleria de Función Pública..., no sé qué intención puede tener eso.

Además, tengo que dar la razón a los diputados que me han precedido, que para hacer una obra no se necesita una PNL. Yo en cuatro años no necesité que en una comisión, en este parlamento me dijeran que tenía que hacer una obra, sino que llegué con mi equipo, lo pensamos, hicimos un proyecto, hicimos un concurso público con seis UTE, se eligió con un jurado, que yo no estaba, la UTE que tenía que hacer y se reformó enteramente Es Pinaret. O sea que no acabo de ver yo la razón de esta PNL. Aun así, le daré apoyo, pero no lo acabo de entender.

De las enmienda del PSOE, bueno, yo desconozco el centro de Es Pinaret, yo supongo que es a las familias, lo que das a la familia anterior. Pues, yo le tengo que decir que en mi época estaba Es Fusteret, estaba allí, y no reunía las condiciones, yo he visto tirar droga de uno de los pisos de alrededor a los chavales, a las chavalas que estaban ahí. Por tanto, tampoco hay que... sí, hay que pensar qué hacer, pero un centro de menores ahí no es adecuado para nada, para mal. No hubo dinero en cuatro años para construir como gerente y me lo tuve que comer, pero, bueno.

Después, hombre, lo que está claro es que si se debe un dinero a los funcionarios o a los laborables de la comunidad autónoma que trabajan en el centro S’Estel, yo creo que es un trabajo duro, muy duro, y que se necesita... y que tiene un coste personal, psicológico, de los que trabajan allí muy fuerte y, por

lo tanto, creo que, efectivamente, se debería pagar ya todo lo que se les debe.

Por todo lo demás, yo apoyaré, pero, bueno, me gustaría que me explicaran el motivo de esta PNL que no lo veo nada claro.

Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Buades. Procediria ara la suspensió de la sessió per un temps màxim de deu minuts. Demanaria al grup proponent si és necessari. Podem continuar. Idò, recomençada la sessió, té la paraula la Sra. Fornas.

LA SRA. FORNAS I MUNAR:

Gràcies, president. I, bé, veig que almenys coincidim amb qualcun dels grups amb el punt d'encontre que podríem tenir tots al voltant de la necessitat de millorar els serveis de justícia juvenil, perquè, encara que es fessin coses, crec que també seria prou legítim reconèixer que no es va fer ni tot bé ni es va fer del tot el que s'hagués pogut fer. Però, bé, veiem que no és suficient fer aquest tipus d'aportacions perquè vostès estiguin contents.

I, bé, Sr. Lamin, vostè ens ha arribat a dir que el PP ens té acostumats a dur-nos PNL que són projectes. Que justament ens faci vostè aquesta crítica, quan es dedica a presentar una iniciativa parlamentària per a cada una de les obres contemplades en el Pla d'infraestructures, ens sembla com una mica irònic, justament, que vengui de vostè aquesta frase.

Sra. Carrió, i vostè em diu que jo he vestit de pompó aquesta PNL, jo no crec que siguin pompó, sinó que crec que és una iniciativa ben intencionada d'aquesta diputada, com ja li he hagut d'explicar altres vegades, que també ha criticat la meua manera de fer PNL, però bé, vostè pot seguir, que jo li seguiré contestant. Pompó per a mi són una falta d'un desenvolupament d'infraestructures que varem heretar de la seva gestió, o una falta de compliment de compromisos amb els treballadors públics, o també la seva falta de valentia davant l'Estat quan els seus socis del Partit Socialista no complien el finançament de dependència. Doncs, miri, això crec que són pompós prou més perillosos que els meus. Però bé, vostè pot seguir criticant tot el que vostè necessiti, nosaltres l'escoltarem.

Sr. Buades, aquesta iniciativa jo ho he intentat explicar a la primera intervenció i té un objectiu molt clar i molt concret, que és habilitar un accés segur entre els dos centres, perquè els joves que estan en règim tancat puguin anar a l'altre. És part de la reinserció, vulguis o no ja el fet de canviar de centre, poder canviar d'ambient, tot això ajuda, és clar, i més tractant-se de menors on l'ambient té un efecte molt més important en el seu desenvolupament. Ja ho he intentat explicar ja a la primera, que no és una PNL genèrica sobre polítiques de joventut ni sobre un conjunt del sistema socioeducatiu, sinó una proposta específica, mesurable i fiable que, òbviament, Sra. Carrió, abans de fer-la també hem consultat si era possible, no hem fet res en contra dels tècnics, si els tècnics ens haguessin dit que això no era viable no ho haguéssim ofert tampoc.

I és precisament també per aquest motiu que, amb tot el respecte institucional, Sr. Lamin, no podem acceptar les seves esmenes, i ara li explicaré, una a una, per què.

Entrant un poquet més en detall, pel que fa a l'esmena [RGE núm. 18068/25](#), vostès plantegen impulsar amb un caràcter prioritari les obres del centre Es Fusteret i garantir-ne l'obertura i posada en ús immediat. Compartim, com no pot ser d'una altra manera, la voluntat de millorar els serveis socioeducatius i les infraestructures existents, i això ho hem defensat sempre, però entenem que aquesta esmena no s'ajusta ni al contingut ni a la finalitat d'aquesta PNL. A més, parla d'una posada en marxa i d'un ús immediat, i vostès saben perfectament que els terminis administratius, tècnics i pressupostaris són els que són, i que no depenen només de la voluntat política que puguem tenir tots nosaltres, sinó d'un procediment garantista que hem de respectar.

No podem aprovar un text que generi expectatives irreals i que comprometi terminis que no són materialment possibles.

Respecte de l'esmena [RGE núm. 18069/25](#), fan referència a l'ampliació de recursos i places de la xarxa d'emancipació juvenil per garantir l'accés a tots els joves extutelats. Des de la conselleria, vostè sap que es fa una feina constant i compromesa per ampliar recursos i millorar aquest servei, però hem de ser clars, vostès sap que la xarxa d'emancipació no és un servei universal, no és per a tots els joves, sinó per a aquells que compleixen uns requisits. I, sobretot, que mostren la voluntat real de dur una vida autònoma, no podem assumir un redactat que distorsiona la naturalesa del servei i que es converteix en una prestació indiscriminada, perquè això no responen ni a la realitat ni al model d'intervenció que defensam.

Per tant, aquesta esmena no només s'allunya de l'objecte de la PNL, sinó que també introdueix un concepte que pot generar confusió i falses expectatives.

I finalment, pel que fa a l'esmena [RGE núm. 18070/25](#), relativa a la Fundació Institut Socioeducatiu S'Estel i al pagament dels endarreriments i de les condicions salarials, volem deixar molt clar que compartim la preocupació dels professionals que fan feina a l'àmbit de la justícia juvenil. Sabem que duen a terme una tasca complexa, exigent i de gran responsabilitat. Ara bé, també hem de dir amb tota honestat que aquests processos estan en tràmit i que s'han dut a terme les gestions necessàries i que hi ha uns procediments administratius i pressupostaris que no es poden votar.

Pretendre que tot això sigui efectiu abans que acabi l'any, quan ja som a finals de novembre, no és ni realista ni responsable. No podem acceptar una esmena que estableixi terminis que no són tècnicament assumibles, perquè això només contribuiria a generar frustració entre els professionals i desconfiança entre les institucions.

EL SR. PRESIDENT:

Ha d'acabar, Sra. Fornas.

LA SRA. FORNAS I MUNAR:

Després hi ha les esmenes... -sí-, bé, una vegada més, malgrat els comentaris, voldríem tornar insistir, hem de tornar demanar el seu vot favorable i esperam que hagin entès l'esperit d'aquesta PNL.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Fornas. Passariem ara a la votació, entenc que la proposició no de llei es manté en els seus termes originals, que només és un punt.

Passariem a la votació de la proposició. Votam.

Són, per tant, 13 vots a favor, 1 abstenció. Per tant, queda aprovada la Proposició no de llei RGE núm. 5700/25.

(Remor de veus)

A continuació, passam al debat de la Proposició no de llei..., demanaria, per favor, als senyors diputats i diputades si poden guardar silenci, gràcies.

2) Proposició no de llei RGE núm. 7728/25, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, per l'augment de les ràtios de professionals tècnics en cures auxiliars d'infermeria i tècnics d'atenció sociosanitària a les residències de la Xarxa Pública d'Atenció a la Dependència de les Illes Balears.

Passam al debat de la següent Proposició no de llei RGE núm. 7728/25, presentada pel Grup Parlamentari Socialista i, per la seva defensa, té la paraula el Sr. Lamin.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Gràcies, president. Bé, la iniciativa que avui duim aquí és una iniciativa d'aquestes en les quals ens vàrem enquistar, de fa més de sis mesos que estava presentada i que pensam que també va en aquesta línia de la defensa que fem des del Partit Socialista en la dignificació i la millora del conjunt del sistema d'atenció a la dependència. Jo crec que demanar un augment de ràtios de professionals tècnics auxiliars de cura i de tècnics d'atenció sociosanitària a les residències de la xarxa pública, jo crec que també és demanar una mesura, no només justa, sinó també totalment necessària i positiva per al bon funcionament i seguretat de l'atenció assistencial del nostre sistema públic de cures.

Els darrers mesos, crec que vàrem veure la necessitat d'avançar cap a la millora d'aquests professionals, crec que fa unes setmanes vàrem dur aquí a terme una votació, després d'una reivindicació més que justa i necessària, que jo crec que va evidenciar el consens que hi ha sobre la importància de fer front al repte demogràfic d'envelliment que pateix la nostra societat i que, evidentment, requereix que avancem no només en com transformam el nostre sistema públic de cures, sinó també, com arribam més i millor perquè els nostres

conciutadans puguin accedir amb recursos i els serveis que necessiten per dret.

I els dic que hi ha un tema que és preocupant, que són les llistes d'espera, però que això tampoc no ens ha de llevar de seguir demanant que aquests recursos no només han d'arribar, sinó que han d'arribar amb les màximes garanties, com he dit, de qualitat i de professionalitat. I jo crec que avui venim a demanar precisament això, que els professionals auxiliars d'infermeria i sociosanitaris, que són precisament els professionals que són a primera línia de cura de les persones en situació de dependència, se'ls han de millorar les condicions i se'ls han de millorar en posar més professionals, perquè tots convindrem i hem sentit els darrers mesos grans lloances cap al model d'atenció centrat en la persona, que m'alegra que el Govern actual segueixi o almanco digui de relat, que segueix apostant per aquest model, però aquest model implica unes apostes polítiques i pressupostàries que impliquen, no només la dignificació de les condicions professionals, sinó avançar en un increment de ràtios, perquè atendre les persones a casa seva, atendre-les a una residència, a un centre de dia o qualsevol recurs sociosanitari implica la individualització i la personalització de l'atenció, en funció i en base a les necessitats de cada persona.

I sobretot avança en una estratègia que jo crec que traspasa les nostres illes i el nostre país, que és aquesta estratègia de desinstitucionalització, que apostem primer pel desig i els drets de la persona, de ser atesa en primera instància allà on la persona vol, que és a casa seva. I jo crec que nosaltres podem posar en valor, el govern progressista, crec que amb molt d'orgull, podem posar en valor l'aposta que es va fer els darrers vuit anys, no només d'apostar perquè la gent pugui envellir a casa seva, prop de ca seva, dins la comunitat, sinó dotar de més professionals, de més ràtios i sobretot també dignificar les condicions d'aquests professionals. Però crec que queda molta feina, humilment, per fer, i crec que aquesta feina, si alguna cosa ens va demostrar la COVID-19 és que precisament no hem de deixar de fer aquesta forta aposta perquè els serveis arribin en temps i forma i sobretot que ho facin amb unes condicions de qualitat i de drets, per no deixar ningú enrere.

Per això, demanam ampliar la ràtio d'aquests professionals assistencials a les residències públiques d'atenció a la dependència.

Després, en segon lloc, instam el Govern de les Illes Balears a incloure criteris objectius que tinguin en compte la capacitat de cada usuari per realitzar l'activitat de la vida diària. Perquè el model d'atenció centrada en la persona es fonamenta en això, és a dir, a cada persona li hem de donar els suports i els recursos que necessita, en funció de la capacitat que té o de les dificultats que té per poder desenvolupar determinades activitats de la vida diària.

I després, en tercer lloc, s'insta el Govern de les Balears a revisar els preus per plaça de les residències, per tal de fer front a l'increment de despesa que suposa l'increment de personal de la xarxa pública. Perquè, sense cap dubte ni un, l'increment de ràtio du implícita, evidentment, una inversió pressupostària que també s'ha d'ajudar els ajuntaments, entitats i com puguin ser

els consells, que són els que tenen aquesta competència, perquè puguin fer front a aquest increment de preus.

I evitar situacions com les que veiem a residències com a les de Menorca, algunes a Mallorca, on la privatització es demostra que no és una bona aliada per donar una atenció de qualitat.

I en quart lloc, això no es pot fer si no és des del marc de la màxima aliança...

EL SR. PRESIDENT:

Ha d'acabar, Sr. Lamin.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

... amb la col·laboració -vaig acabant, Sr. President-interadministrativa, per això, demanam que es creï una comissió interinstitucional per treballar aquest augment de ràtios i les condicions en les quals s'han de desenvolupar. Per això demanam el suport a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Lamin. El Grup Parlamentari VOX no intervindrà. Passam al Grup Parlamentari MÉS per Mallorca, té la paraula la Sra. Carrió.

LA SRA. CARRIÓ I PALOU:

Moltes gràcies, president. Jo crec que l'essència de tot el que exposa, Sr. Lamin, evidentment és una essència compartida, jo crec que podria ser compartida per tothom; existeix tota una normativa vinculada amb ràtios i característiques que han de tenir els serveis, que jo crec que aquí és on hem de fer la incidència, i vostè això no... ho anomena a l'exposició, però no ho anomena als seus punts d'acord.

I jo li ho trob a faltar, perquè precisament és en base a legislacions sòlides, al desplegament reglamentari la manera com es pot garantir de bon de veres que els serveis públics i privats pugin i augmentin de qualitat, de manera harmonitzada. Perquè tu pots fer una feina molt vinculada a fer una anàlisi, per exemple, en el servei públic a fer un augment de ràtio, però, llavors, si no tens una normativa que s'apliqui també al sector privat, aleshores les coses ens queden coixes.

I aprofit, perquè no només és amb aquesta part de normativa, amb les ràtios, sinó amb una demanda que vostè i jo hem compartit moltes vegades i que, a més, hi ha un compromís via PNL, aprovada fa més d'un any i busques -ho dic per allò dels compliments- on el Govern es comprometia, un pic derogat el mapa de centres, a iniciar la negociació en el marc de la Conferència de Serveis Socials per iniciar una nova planificació geogràfica de quins han de ser els serveis socials.

Mirin, jo crec que el més important dels serveis socials, si vertaderament ens creiem que és el quart pilar i que ha de ser

un dels eixos dels pilars del benestar, és que sigui seriós, i perquè sigui seriós hi ha d'haver regulació, perquè, si no, són bones intencions, algunes més bones i d'altres menys, però queda en el fons d'això, el que *es más bueno*, doncs, bé, arriba més lluny i l'altre una miqueta més curt. Per tant, compartim aquesta essència, però volíem transmetre-li aquesta reflexió, que també entenc que és complexa i és complicada, perquè abans de posar-te a fer una modificació legislativa, òbviament has d'haver fet tot un altre seguit de feina, vinculada a un estudi, des del punt de vista de càrregues de feina i necessitats i de necessitats d'atenció, des del punt de vista de capacitat de presència de professionals, i aleshores potser no només has de fer una modificació dins l'àmbit de serveis socials, sinó que has de fer una política dirigida cap a educació, perquè potser has de fer una aposta més decidida cap a certes formacions o FP per a llavors captar els professionals i que els professionals estiguin a disposició o no, llavors, de poder-se incorporar. No és fàcil.

I llavors, una bona estructuració i previsió de pressupost.

Per tant, bé, era aportar aquesta banda de reflexions i d'aportar al debat i crec que aniré reflexionant a mesura que passin els diferents grups i les seves exposicions en relació amb el posicionament, perquè hi ha coses que em generen algun dubte i pot ser a la segona explicació vostè em pot aclarir exactament a què es refereix.

Moltes gràcies, president.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Carrió. Per part del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la Sra. Gomila.

LA SRA. GOMILA I LLUCH:

Gràcies, president. L'atenció a les persones en situació de dependència i la promoció de la seva autonomia personal no hi ha cap dubte que és un dels reptes de present i de futur que tenim en política social. I açò implica, per tant, un compromís del Govern, dels consells insulars, dels ajuntaments, per destinar-hi recursos humans i econòmics, més tenint en compte que, any rere any, de cada vegada augmenta més l'envelliment de la població.

Perquè crec que tots i totes compartim que la millor manera d'estar al costat de les persones dependents, dels cuidadors i de les seves famílies és tenir uns serveis públics que siguin forts i que arribin a totes les persones, que l'atenció a les persones dependents sigui realment una atenció digna, una atenció adequada i que millori la seva qualitat de vida. I, per tant, hem de treballar per la promoció de l'autonomia de les persones majors, de les persones amb discapacitat; hem de desenvolupar projectes de promoció de l'autonomia personal i d'atenció quan quedin a ca seva; hem d'impulsar un canvi de model que posi les persones al centre i que prioritzí l'atenció dins el seu entorn, per fer que la institucionalització sigui el darrer recurs per a aquestes persones.

La realitat de la gent gran no és la mateixa que fa uns anys, l'esperança de vida ha augmentat molt i com més gran és més augmenta el grau de dependència d'aquestes persones i, per

tant, les necessitats que tenen. I, per tant, hem de seguir enfortint la xarxa pública de serveis residencials, hem de seguir augmentant les places en residències i en centres de dies, però també hem de disminuir les ràtios, perquè, de cada vegada més, les persones que són usuàries tenen un major grau de dependència i, per tant, apareixen unes altres necessitats: no és el mateix atendre usuaris amb grau 1 que amb grau 2 o 3, perquè hem de seguir moltes vegades aquestes persones amb demència i llavors necessiten altres recursos, altres perfils de professionals i més professionals per poder atendre les mateixes persones.

I mentre canvia aquest tipus de persona que necessita poder estar a les residències, no augmenten els professionals ni tampoc les ràtios disminueixen, ni tampoc no s'hi posen més persones ni més material. Per tant, açò vol dir que l'atenció que se'ls dóna no millora, sinó que queda estancada, o empitjora.

Per tant, el Govern ha de prendre mesures per treballar de ver en aquest sentit, ha d'augmentar el nombre de places de dependència a Menorca i, evidentment, a la resta de illes; ha d'augmentar els recursos humans; ha de modificar les ràtios; i també és important que redueixi el temps de valoració de les llistes d'espera de dependència i de discapacitat per poder tenir accés realment a una plaça de residència o a un centre de dia, i a tota la resta de serveis, perquè mentre hi hagi aquestes llistes d'espera, no es pot tenir l'oportunitat de poder-los gaudir.

I no tenc cap dubte que un dels pilars bàsics per millorar el servei de suport a la dependència i a la promoció de l'autonomia són els professionals, uns professionals que s'han format perquè la realitat canvia, que s'han de fidelitzar, que reclamen incrementar les plantilles, que demanen reduir ràtios i que demanen que s'adaptin a les necessitats reals dels usuaris i dels treballadors. Uns professionals que aconsegueixen acuradament amb la seva feina i que, per tant, han de tenir i exigeixen condicions laborals adequades al treball que realitzen.

I, dins aquests tipus de proposta, de tot el que he exposat, és el que he entès que anava la proposta d'avui del PSOE, pel que MÉS per Menorca, en principi farà un vot favorable a aquesta proposta.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Gomila. Ara té la paraula el Sr. Agustí Buades.

EL SR. BUADES I RUL·LÁN:

Moltes gràcies, president. No dudo de la bona intenció que té el Sr. Lamin i del PSOE per presentar esta PNL, ara, tenc que confesarles una cosa, cuando he leído esta PNL, pensaba que leía el programa electoral del pacto, porque, claro, ampliar la ratio de trabajadores asistenciales. Y ¿por qué no lo hicieron durante ocho años? No bastan, por lo visto, no bastan.

Introducir criterios objetivos..., y ¿por qué no los introdujeron?

Crear otra comisión institucional, como si ya no hubiera suficientes. Y estoy de acuerdo, estoy de acuerdo en que tiene que haber más personal y mejor retribución, si esto no lo duda nadie.

Y que la gente quiere estar en su casa, efectivamente, de cada vez más los medios de comunicación, y la semana pasada o esta misma semana el *Última hora* decía algo ya, si quitaban el tabú de hablar del invierno demográfico, pero ¿ustedes se dan cuenta de que no habrá dinero? Es que, *em pareix*, es increíble, es increíble, llegará un momento en que no habrá dinero suficiente para pagar la dependencia, ni la discapacidad, ¿por qué? Porque el futuro que vemos es cada vez peor. Y estoy de acuerdo con que la gente quiere estar en su casa y quiera morir en su casa y quiera estar atendida en su propia casa, por supuesto, pero todo pasa por pilar, no sé si será el cuarto, el quinto o el tercero, me da igual, que es fortalecer a las familias -fortalecer a las familias-, estamos en la generación sándwich, donde los progenitores no solo cuidan a sus hijos, sino también a sus padres o a sus suegros y es donde hay que fortalecer.

Porque si no estamos aquí, en un circuito, es como un pez que se muerde la cola, si hay que atender a la gente en su casa, que has que desinstitucionalizar a la gente, efectivamente, pero ¿cómo cubrimos todo esto, con más servicios públicos, o lo que sería mejor es invertir en las familias, fortalecer a las familias, formar a las familias para que, dentro de un ciclo de cariño, de confort de su propia casa, pueden cuidar de sus mayores, de sus dependientes o de sus discapacitados? Aparte de la ayuda exterior, además, que sería mucho más barato.

Estamos en una espiral que cojan ustedes las encuestas de 2050 del INE y no basta el presupuesto de 6.000 millones de esta comunidad autónoma, es que no bastará. Y nosotros seguimos dándole y dándole, cuando nos olvidamos..., y cuando estoy hablando de familias estoy hablando de cualquier tipo de familia, es que me da igual, pero donde ahora mismo están padeciendo, que tienen que cuidar a sus niños y a sus padres o a hermanos dependientes, etc.

En cuanto al remedio de la desinstitucionalización, que estoy totalmente de acuerdo, no pasa por invertir mucho más en los servicios públicos, sino en invertir mucho más en reforzar a las familias, que es donde la gente quiere estar. ¿De qué manera? Bueno, pues ahí está la creatividad y ahí está lo que tenemos que hacer los políticos, pensar cómo fortalecer a las familias para que esta gente dependiente y con discapacidad, además de tener un soporte exterior, pueda tener un soporte interior de la propia familia; pues, no sé, pues haciendo... cuidadores profesionales a los mismos miembros de las familias, con una paga etc., no sé algo, algo, pero solo se está hablando de dinero público para..., bueno, muy bien, pero llegará un momento en que la caja ya no dará más, ya no dará más. O cambiamos de paradigma o podemos estar hablando de invertir, invertir, invertir hasta que llegue un momento en que digamos: oye, no hay ni un solo euro en la caja.

Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Buades. Per part del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el Sr. Álvarez.

EL SR. ÁLVAREZ I GELABERT:

Gràcies, president, bones tardes a tothom. Avui tornam veure un patró que consider que comença a ser habitual per part del Partit Socialista, presentar una iniciativa que sona molt bé i amb la qual, *a priori*, hi estam d'acord, que queda molt bé, que genera titulars, però que és inviable de forma immediata. La PNL d'avui n'és un exemple clar, el PSOE insta el Govern a ampliar les ràtios del personal assistencial a les residències públiques de dependència i ho fa amb un detall important que, per a mi, és no reconèixer que no hi ha professionals disponibles en el mercat laboral per fer-ho possible, perquè això és el que passa a les Illes Balears i arreu del territori nacional, hi ha una falta estructural de professionals de caire tècnic, sociosanitaris, les residències, tant públiques com privades, fa anys que tenen dificultats per cobrir vacants.

De fet, tots vostès ho saben perquè ho hem parlat en aquesta mateixa comissió, fins i tot hi ha hagut problemes per cobrir baixes professionals, hem parlat d'aquest tema en diverses ocasions.

De fet, segons estadístiques oficials del sector, el perfil més demandat d'aquests àmbits, gerocultors, auxiliars d'infermeria, terapeutes ocupacionals, fisioterapeutes, segueixen presentant un dèficit estructural que és creixent, segons informes de la mateixa Secretaria d'Estat de Drets Socials, per mantenir la cobertura actual del sistema de dependència de cara a d'aquí només cinc anys, el 2030 farien falta més de 750.000 professionals en total, amb un increment d'un 53% respecte del que tenim actualment. I això és una realitat que, desgraciadament, no desapareixerà per molt que aprovem una PNL avui del Grup Socialista a l'àmbit de les Illes Balears, que hi estam d'acord, però les ràtios no les ampliarem només amb voluntat política, s'amplien amb professionals, amb la seva titulació preceptiva, i aquestes persones, ara mateix, ens agradi o no, no hi són.

La proposta la consideram inviable, com deia abans, i estic convençut que en el fons de la qüestió el Sr. Lamin també hi està d'acord, però prefereix presentar aquesta iniciativa, que no es pot acomplir abans d'assumir una lamentable realitat d'aquest sector.

Per altra banda, és una mica sorprenent que els partits que governen a tota Espanya i que reconeix precisament aquest dèficit de professionals, com deia abans, amb uniforme de la Secretaria d'Estat, pretengui que a les Illes Balears es resolgui amb una PNL, amb un decret, un problema d'abast de tot l'Estat.

Sí que és cert, i ho deia abans, que hi ha aquest dèficit, que s'haurien d'augmentar les ràtios, és que hi estam d'acord, i sí que és cert, com deia també el Sr. Buades, que hi ha aquest envelliment poblacional, ell feia referència a la generació sandvitx.... -disculpau....

(Interrupció per part de l'intervinent per mor d'un atac de tos)

... Demanaria un recés, si pot ser, un segon.

EL SR. PRESIDENT:

Suspenem la sessió uns minuts, i tant, sí.

(Pausa)

EL SR. PRESIDENT:

Reprenem la sessió. Quan vulgui, Sr. Álvarez.

EL SR. ÁLVAREZ I GELABERT:

Gràcies, disculpau per aquest petit retard.

Bé, com deia abans, el Grup Popular té clar que millorar la dependència no es prometre el que no es pot fer, és actuar amb responsabilitat, i actuar amb responsabilitat vol dir que, abans d'augmentar les ràtios, hem de garantir la seva cobertura, s'ha de reforçar la formació, millorar la captació, estabilitzar plantilles i ordenar un sistema que durant anys podríem dir que ha funcionat a base de pegats. I això és estrictament el que el govern actual fa: rigor, realisme i diàleg amb el sector.

El Partit Socialista, en canvi, demana més personal, quan no hi ha personal; fa exigències, quan no hi ha manera de complir-les; i demana ampliar un sistema que, abans de créixer, s'ha de consolidar. I aquesta manera de fer política, de proposar sense assumir la realitat o les responsabilitats és pròpia, diria jo, d'una oposició que vol quedar bé, però no d'un partit que vol tornar a tenir la responsabilitat de governar.

Per tot això, no podem donar suport a aquesta PNL, no per manca de sensibilitat -jo insistesc que compartim el fons de la iniciativa-, ni per manca de compromís amb aquest model d'atenció centrada en la persona, que és un gran consens d'aquesta comissió, sinó perquè aquesta iniciativa és senzillament impossible d'executar amb 6 mesos, que vostès sempre fan referència al compliment de les PNL.

El que millora la vida de la gent és dir la veritat, és planificar bé i és actuar amb rigor, i això és el que volem fer, és el que fa el Partit Popular i el que continuaran fent: reforçar el sistema de dependència des de la realitat. Per responsabilitat, per respecte al sector i per no generar falses expectatives, no podem donar suport a aquesta iniciativa.

Gràcies, president.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Álvarez. Té la paraula per contradiccions el grup proponent, per tant, té la paraula el Sr. Lamin, per un temps de cinc minuts.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Moltes gràcies. Gràcies a tots per les seves intervencions i, bé, m'agradaria contestar a la Sra. Carrió, per deixar-la la tranquil·la, efectivament, és a dir, les ràtios, hi ha un decret que regula, efectivament, hi ha una normativa específica reguladora de les ràtios que, efectivament, regula les ràtios mínimes que ha de disposar un servei. Però, com vostè sap, la legislatura passada i els darrers vuit anys s'ha fet més feina que mai, no només en aconseguir aquestes ràtios, que així ho estableix la normativa, sinó sempre en anar per sobre d'aquestes ràtios.

I nosaltres el que diem és que, efectivament, per això establim que sigui des d'una cogovernança real, per això que es creï aquesta comissió; que les entitats locals, com puguin ser els ajuntaments, que gestionen, amb els que hi ha concerts de places, els consells, i el Govern, puguin fer feina en els tres nivells de la manera que toca. Perquè el que diem nosaltres és que s'ha de consolidar aquest model que implica qualitat, implica drets i, sobretot, implica responsabilitat a l'hora de parlar d'un model, com és el model d'atenció centrat en la persona, però el model d'atenció centrat en la persona, la personalització de les cures, de l'atenció, del suport, només es pot fer incrementant, efectivament, amb voluntat política i amb pressupost, les polítiques públiques. Perquè si no es fa d'aquesta manera, tota la resta és fum.

I a mi em sap molt de greu que el Sr. Álvarez digui que nosaltres venim aquí a traslladar un clam social, aquesta iniciativa, que a mi se m'ha oblidat dir-ho, està treballada amb els diferents sindicats que representen aquests treballadors d'atenció a la dependència, és un clam que es va atendre durant la pandèmia, que es va incorporar moltíssims de professionals per sobre del que estableix la normativa, i el que reivindicam és que es faci un avanç en mantenir, en consolidar aquest model, perquè aquest model sí que és una veritable passa cap a l'atenció centrada en la persona.

Perquè l'atenció centrada en la persona, que jo veig que ara la Sra. Fernández i el PP li ha anat molt bé per dir-ho, però no només és vendre una eslògan que volem que la gent envelleixi a casa seva, i vostè em parlava de rigor, i jo li parlaré de rigor, Sr. Álvarez, el rigor és, i la responsabilitat és, no incrementar les llistes d'espera com mai com fa el PP; és a dir, i això és, seria ser rigorós i responsable. Ser responsable és que si hi ha una demanda de professionals i no hi ha professionals que es faci el que es va fer les dues legislatures anteriors: planificar, fer feina mà amb mà amb la conselleria competent en matèria de proveir nous professionals, com és a Educació, perquè faci una bona planificació.

La Sra. Carrió abans hi feia esment, això no és dir: volem que la gent envelleixi a casa seva, volem fer una atenció centrada en la persona. I com ho faràs, amb quins recursos, amb quina planificació? I, sobretot, quina és la feina de rigor i de responsabilitat que fan vostès? Perquè no els hem vist a vostès dir quina serà la seva estratègia, no només per generar més professionals per avançar, precisament, en aquest increment de qualitat assistencial, en aquest increment de ràtios. Nosaltres el que diem és: facem-ho des d'un espai de cogovernança i, sobretot, que són els consells i els ajuntaments amb els quals tenim concertades places i, a part, li diré més, les

poques residències que encara de manera anòmala segueix governant, segueix gestionant el Govern de les Illes Balears, també estic convençut i ben contents que estarien que els posassin més mans, perquè el model d'atenció centrat en la persona només es garanteix drets i oportunitats a la gent si posam mans de professionals.

I en aquest moment no ho fem. Jo no li negaré mai el repte que tenim, ara bé, amb el repte el que no es pot fer és una iniciativa inviable, per què diu que és inviable? Què ha fet aquest govern, que ha fet, quina és l'estratègia d'aquest govern per fer possible això? Perquè per ara no l'hem vista.

Per tant, jo entenc que seria inviable si proposam una cosa totalment descabellada, però jo li dic: el camí estava fet, el que s'ha de fer és aquestes places que han crescut des dels consells, des del mateix govern, i això, consolidar-les com a estructura, consolidar-les, ampliar normativa, fer-ho des de la cogovernança.

I jo sí que li diré, Sr. Álvarez, que sí, que la voluntat política és molt important, perquè si no hi ha voluntat política, tota la resta queda en fum. I, a part de la voluntat política, el pressupost, pressupost, i per això li dic, és que jo d'aquesta iniciativa tenia la voluntat, precisament, de posar l'accent en una reflexió i una demanda que és justa, que és atendre millor i en el temps que toca els professionals. Li he de dir que aquest govern, mentre es dedica a fer campanya, i jo li diré: "*Crisis abierta en el geriátrico de Sant Lluís: dimite la directora con críticas a la falta de recursos.*" Parlem d'això, parlem d'atendre les necessitats de la gent i que quan ens fan un clam d'ajuda, les puguem atendre.

I també parlem que s'atenguin les llistes d'espera d'una vegada per totes, perquè aquest govern és sinònim de...

EL SR. PRESIDENT:

Ha de finalitzar, Sr. Lamin.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

... -vaig acabant, Sr. President- de llistes d'espera desbordades. Per tant, qualsevol promesa, qualsevol bona intenció, si no ve acompanyada de pressupost i no ve acompanyada de polítiques que avancin i no deixin ningú enrere, serà fum. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Lamin. Passam, per tant, ara a la votació de la proposició no de llei. Si cap grup no demana votació separada, votarem tots els punts conjuntament.

Per tant, passam a la votació. Votam.

Són 6 vots a favor i 8 vots en contra.

Per tant, queda rebutjada la Proposició no de llei RGE núm. 7728/25.

I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS